

Samhällsansvar

En nära släkting, en kvinna i femtioårsåldern som inte längre bor i Sverige, skickar mig ett mail och ber mig enkelt och översiktligt förklara vad jag tänker "om detta med invandring". Hon utgår från att jag har "kunskaper och tillgång till statistik", som inte hon och heller inte "mannen på gatan" har. Av samma skäl brukar hon läsa mina bloggtexter. Hon betvivlar att hon kan göra så mycket åt det som sker, men skriver att hon, för att inte resonera galet, i alla fall behöver kunskaper.

Jag svarar henne att det ska jag gärna göra och att jag också kommer att skicka henne en och annan länk, dock inte så många att hon drunknar. Hon skriver att jag inte behöver vara tveksam om att sända henne vissa länkar: "Jag har vett nog i huvudet att läsa då det passar mig". Och så en hjärtevärmade formulering: "Berätta lite för mig med enkla ord – det skulle jag uppskatta. Vet du är en klok man. Och jag vill gärna höra/läsa."

Jag svarar att det här är en fråga jag aldrig fått tidigare. Jag har mina fans och säkert också de som avskyr mig, även om jag inte håller särskild koll på de senare. Men ingen har i så här allmänna ordalag frågat mig om invandring, på samma sätt som jag blivit tillfrågad om andra ämnesområden där jag har vissa insikter. Jag har till exempel fått den frågan ett oräkneligt antal gånger rörande romer, men som sagt aldrig för invandring. Det säger något om hur infekterat området är.

Jag svarar henne att det är en så bra fråga, att jag tänker mig att skriva ett tredelat svar och så småningom också lägga ut det på bloggen: "Det kommer givetvis att handla om Sverige, men situationen är ungefär densamma i det land där du bor, även om det inte gått lika långt där. Plus den stora skillnaden att i 'ditt' land är politikerna friare att ta egna beslut, eftersom landet inte är med i EU."

I Sverige är det inte självklart för medborgarna att vi alla har ett ansvar för samhället. Detta är något som går långt tillbaka och som skiljer Sverige från de flesta andra jämförbara länder. Redan befolkningsstatistikern Gustav Sundbärg, som skrev om den svenska

nationalkaraktären för över hundra år sedan, konstaterade att svenskar inte hyllar den egna nationen. Vi kan se det i flera sammanhang. Vi har exempelvis en nationalsång som inte ens nämner Sverige. Vi har inte heller förrän sent fått en nationaldag och då mest för att andra länder har det. Vad vi ska minnas med den svenska nationaldagen vet vanligtvis inte folk. Det är helt enkelt inte viktigt i ett land som är extremt ointresserat av sin egen historia. Sverige är förmodligen världens mest framtidsorienterade land.

Nationalism och patriotism är med andra ord ganska främmande för Sverige. Samhällskänslan blossade senast under andra världskriget, då folk förstod att de måste värna det egna landet, om de inte skulle förlora det. Det var den generationen som förverkligade välfärdsstaten efter kriget. Det var emellertid inte just Sverige i nationell mening utan det som stod i fokus var den välfärdsstat som socialdemokraterna var i färd med att bygga upp. Det är en skillnad som säkert inte var särskilt viktig under efterkrigstiden fram till 1970-talet, men i dag har den betydelse, eftersom dagens politiker inte riktigt förstår att välfärdsideologin, för att spetsa till det, har blivit samhällsdestruktiv, i varje fall i sin postmoderna tappning.

På grund av de två världskrigen är nationalismen ifrågasatt av makteliter också i andra västerländska länder, dock kanske starkast i Sverige, trots att vi inte drabbades av något av de båda krigens förödelse. Det är emellertid inte nationalismen i sig som är farlig, det är en missuppfattning. Nationalism är en stark folklig kraft som kan utnyttjas för olika syften. Frågan är alltså hur och av vilka den exploateras.

För demokratiska välfärdsstater är två nationalistiska förhållningssätt självklara och baserade på sunt förnuft. Det första är att den egna skattebetalande befolkningen – när inte undantag särskilt kan motiveras – alltid har företräde. Det är dess trygghet och välfärd som ska bejaktas och värnas. Det andra är att det är majoritetens intressen som gäller. Minoritetsgrupper får stå tillbaka, med det tillägget att en rättvis fördelning också är av betydelse.

Det är en slags grundposition, ett ursprungligt, naturligt och självklart tillstånd. För detta perspektiv behöver inte politikerna höja rösten i sin argumentering och massmedia behöver inte agera ideologiskt. Med avseende på invandring betyder det att ett land som Sverige prioriterar den invandring som landet har nytta av. Så var fallet fram till lågkonjunkturen slog till i början av 1970-talet, då invandringen av arbetskraft stoppades. Den återkom visserligen, men är inte längre någon huvudfråga inom politiken.

Därutöver är det okontroversiellt att anse att landet bör ta ett kontrollerat och begränsat globalt ansvar. Ingen nation är en ö. Varje nation är en del av helheten, av människornas värld. Antalet människor som är på flykt i världen brukar av FN anges till cirka 65 miljoner, vilket betyder att Sverige inte kan lösa "flyktingfrågan". Kontrollerat ansvar betyder dels att politikerna har skyldighet att förankra sina beslut hos den egna befolkningen (demokrati), dels att inte pressa landets ekonomi och bostadsbestånd samt inte heller äventyra statens våldsmonopol med försvar och polis, som skett i Sverige. De egna invånarna måste fortfarande komma i första rummet. Det gäller också socialt. Politiker och andra potentater

har inte rätt att hur mycket som helst ändra på befolkningsammansättningen i det pussel av lokala samhällen som Sverige är uppbyggt av, i synnerhet inte när det riskerar att få negativa konsekvenser i form av motsättningar. Politikerna har alltid en första och ovillkorlig skyldighet att tillvarata de egna invånarnas intressen.

Det är mot denna bakgrund dagens svenska invandringspolitik är ett övergrepp mot den egna befolkningen. Politikerna talar om att svenskarna måste "ta sitt ansvar", men det är orwellskt nyspråk (1984), eftersom de menar att svenskarna ska öppna sina hjärtan och plånböcker i en utsträckning som gör att det blir kris i hela landet. Detsamma gäller för många andra påståenden, som att människor är lika mycket värda. Detta är inte sant utan öppnar bara för andra övergrepp, som när kommunpolitiker tömt ålderdomshem och gjort om dem till bostäder åt asylsökande. Svenska pensionärer är mindre värda än unga afghaner som söker asyl, inte minst ekonomiskt eftersom staten betalar kommunerna för att ta emot "flyktingar" (det begreppet är värt sin egen utredning, men den sparar jag till ett annat tillfälle). Med andra ord går politikerna på kollisionskurs inte bara med de egna medborgarna utan också med de demokratiska idealen. Det är sådant som ideologier ställer till med. Ideologier klassar också oss, som på goda grunder avskyr och räds ideologier, som ideologiskt anfrätta. Den som själv alltid tänker ideologiskt är oförmögen att begripa förståndets ideologiska hemlöshet.

Ser vi oss om i världen finns det givetvis också andra statsbildningar, där det nationella ansvaret får stå tillbaka för mäktigare intressen. I synnerhet gäller det för stater varifrån Sverige hämtar sina nya invånare. Afghanistan är ett exempel, även om det komplicerar situationen att många unga afghaner kommer från Iran. Syrien, Eritrea och Somalia är andra exempel. Detta är samhällen där etniska grupperingar och mäktiga klaner bestämmer och eftersom medborgarna är muslimer så är det sharia och koranen som gäller som lag och måttstock. Att importera medborgare från dessa stater till Sverige och tro att de ska byta kultur och bli goda svenska välfärdsmedborgare, med i grunden kristna puritanska ideal, är så huvudlöst att det är berättigat att ställa frågan vilka som ligger bakom. Den frågan vill jag emellertid inte söka besvara här, utan nöjer mig med att peka ut galenskapen.

Svenska politiker och opinionsbildare är inte längre särskilt intresserade av den folkliga förankringen. De har övergivit det sunda förnuftet och den näst intill självklara uppgiften att sätta det egna folkets intressen i första rummet. Istället har de anammat en modell där majoritetens övergrepp och skulden mot de förtryckta minoriteterna befinner sig i fokus. Dessa måste få upprättelse för århundraden av förtryck. Dit hör att kvinnorna måste befrias från patriarkatet. Vi får aldrig glömma övergreppet mot judarna och Sverige måste vara med och sona den koloniala slavhandeln. Istället för majoritetens intressen så är det minoriteterna som ska gagnas. Tanken är att endast på så sätt kan en tillfredsställande rättvisa skapas.

I sig är detta att sätta sig över demokratins spelregler. Det är inte rättvisa när svenska politiker använder skattemedel till projekt, som de själva av olika skäl finner angelägna, men som saknar folklig förankring. Till exempel ansåg svenska socialdemokratiska politiker det

väldigt angeläget att under 1980- och 90-talet stödja ANC i Sydafrika. De ville kämpa mot apartheid och satsade över två miljarder svenska kronor, som slussades till den sydafrikanska motståndsrörelsen på allehanda konstiga vägar, bland annat över hemliga bankkonton i Schweiz. Sammantaget gick närmare tio miljarder i bistånd till afrikanska väpnade kommunistiska befrielseörelser där Sverige, ofta i hemlighet, stod för det "humanitära" och Sovjet för vapen. Författaren och afrikakännaren Bengt G Nilsson har berättat om detta i den nyutkomna, men ihjältigna boken "I tyst samförstånd". Ingen har mig veterligt sagt att detta var en regelrätt stöld från svenska skattebetalare. Ingen har sagt att dessa politiker borde ställas inför domstol. Aningslösheten, eller vad man nu ska kalla det, är formidabel. Den statsminister som var mest ansvarig, Ingvar Carlsson, berättar med stolthet om detta stöd. Men han säger samtidigt att han inte närmare vet hur det gick till. Det ansvaret hade politikerna delegerat till det korporativa organet *Humanberedningen*, som fick fria händer. Att med svenska skattemedel delta i kampen mot apartheid var självklart och någonting som Sverige berömmar sig av, i rollen som moralisk stormakt.

Som vi alla vet har det inte gått så bra för ANC. I dag, när vi sitter med facit, så är det inte lika självklart vad som är en god politisk handling, men det är inte huvudanledningen till att det svenska stödet är upprörande. Den fråga som borde göra ont och inte bara gå att skjuta åt sidan är med vilken legitimitet den svenska regeringen på illegala vägar stödde en motståndsrörelse på andra sidan jordklotet. Observera att det handlar om Sveriges regering, inte vilken fristående gruppering som helst.

Som sagt, i en demokrati är politikernas huvuduppgift att hålla koll på och bejaka folkmajoritetens intressen. I Sverige gäller detta inte längre. Det är världen och ett globalt ansvar som gäller. Sverige måste ta sitt ansvar i flyktingfrågan på samma sätt som när en livbåt blir överfylld och sjunker, med konsekvensen att ingen blir räddad. Just nu agerar statsminister Löfven kraftfullt gentemot Polen, där regeringen inte vill göra som Sverige har gjort. "Polen måste ta sitt ansvar", säger han, och tycks inte ens för en millisekund ha reflekterat över att det är just det den gör. Den polska regeringen må ha sina svagheter – jag har hört ett och annat från mina polska vänner – men när det gäller invandring så gör den vad också den svenska regeringen borde gjort men inte gör: tar sitt ansvar gentemot det egna folket.

"Ta sitt ansvar", det är ett mantra som ständigt återkommer i denna den stora förvirringens tid. Sverige måste ta sitt ansvar för minoriteter, som alltid ses som förtrycka. Jag brukar exemplifiera med romer, en folkgrupp vars kultur och försörjningsvägar intresserar mig. Jag är mycket upprörd över de åldringsrån som är något av en romsk specialitet och har på flera sätt slagit larm. Ingen politiker eller opinionsbildare vågar ta i frågan, därför att risken för att bli anklagad för rasism är alltför stor. Svenska pensionärs trygghet får stå tillbaka för kriminella romers försörjning. Politiker som låter detta fortgå år efter år, saknar såväl moralisk kompass som politisk ryggrad.

När politiker och opinionsbildare lämnar den mer eller mindre självklara *moderna* modellen för hur politiken ska bedrivas, till förmån för en ideologiskt uppbackad *postmodern* modell,

så går de emot det sunda förnuftet. De hamnar i argumentationsnöd. I synnerhet gäller det för invandringen. Först sa de, i övermod, att de var beredda att ta debatten med sina kritiker. När de upptäckte att deras politik inte gick att försvara, så bestämde de sig för att det gällde att "vägra ta debatten" med sina motståndare. Istället har de öst okvädningsord över dem (oss). De drar med maktens rätt en skiljelinje mellan ont och gott och vi beskrivs som onda, vi som säger att det postmoderna projektet är ett nationellt självmordsprojekt (och kan visa att det faktiskt förhåller sig så). Det kostar oss en hel del. Mig har det, som du vet, just kostat ett under närmare fyrtio år mycket lyckligt äktenskap. Dessutom har jag, vilket du också vet, sagt upp vänskapen med sju av mina närmaste vänner. Jag står inte ut med deras vägran att förstå det som händer. Jag tål heller inte deras övertygelse om att de är goda och oförvitliga, medan jag anses ha förfallit till högerextremism. Den kostnaden för att upprätthålla vänskapen är helt enkelt för hög.

Propagandan väller fram i alla media, den måste det för att inte den postmoderna fantasiska braka samman – vilket den ändå kommer att göra. Förr eller senare tar verkligheten kommandot och kartan upphör att gälla. Snyftjournalistiken är ett av propagandans effektivaste redskap. Den har som mål att sätta den lag och ordning, som måste gälla i ett demokratiskt rättssamhälle, på undantag. Vi måste exempelvis vara särskilt snälla mot alla dem som inte beviljats asyl. Resultatet är att Sverige idag har ett skuggsamhälle av medborgare som inte får vistas i landet och som, i de fall de inte beviljats bidragsförsörjning, försörjer sig på svartarbete och kriminalitet. Det är alldeles för djävligt mot såväl Sveriges medborgare som mot dessa illegala invandrare (kallas som du vet för papperslösa – orwelliskt nyspråk).

En intressant konsekvens är att Sverigedemokraterna växer. Till skillnad från de övriga sju riksdagspartierna respekterar de sitt demokratiska uppdrag: att sätta den egna befolkningens och majoritetens intresse i första rummet. Sverigedemokraterna är i dag Sveriges näst största parti och kan bli det största i nästa års val, om trenden fortsätter. Det räcker med att de sitter stilla i båten. Det är inte så många som gillar Sverigedemokrater men allt fler inser att deras politik är nödvändig. Det gäller även invandrare, där många begriper bättre än av media indoktrinerade svenskar vad som håller på att hända. När välfärdssamhället rasar samman – det är det som pågår – så drabbar det ju många av dem hårdare än det drabbar svensk medelklass. Sverigedemokraterna har därför fått en snabb tillväxt av just invandrare. I det invandrantäta Södertälje var invandrarna i majoritet på Sverigedemokraternas valsedel inför valet 2014. Det är inte så vårt att begripa. Det stämmer emellertid inte med den moraliska elitens ideologiska hållning, varför den håller käften – som den gör om så mycket annat av avgörande betydelse för landets framtid.

Sverige befinner sig i ett ideologiskt järngrepp, vilket för oss som inte låtit oss luras visar sig på många sätt. Jag ser just i tidningen att Stockholms stadsmission vägrar att ta emot ett bidrag från Sverigedemokraterna på 85.000 kronor. Sverigedemokraterna vill gagna landets fattigpensionärer, men Stadsmissionens tar inte emot bidraget med hänvisning till partiets värdegrund.

Ideologin är för stadsmissionen viktigare än den verklighet, där dessa pengar skulle komma människor till nytta. De är skänkta av Sveriges, trots det intensiva ideologiska motståndet i alla media, näst största politiska parti. Hade slantarna kommer från Kristdemokraterna, som kanske inte ens klarar spärren till riksdagen i nästa val, eller från Vänsterpartiet som borde vara det parti som Stadsmissionen hade det största ideologiska avståndet till, så hade det förmodligen inte varit problematiskt att ta emot pengarna.

Sju av de åtta riksdagspartier som turas om med att styra landet sätter sin postmoderna ideologi framför såväl verklighet som förnuft. Med den påföljden att det svenska välståndet går åt skogen. Ingen av oss kritiker som är insatta i det som händer, tror längre att Sverige kommer att klara att upprätthålla välfärden särskilt länge till. När en växande andel av skatterna, som ju är högst i världen, går till att försörja det mångkulturella samhällets alla arbetslösa, när kriminaliteten och konflikterna ökar, så flyr den välutbildade medelklassen till andra länder. Kvar blir i synnerhet alla dessa bidragsförsörjare som varken kan eller vill fly någon annanstans, oavsett hur illa det står till med Sverige.

Att varken den politiska eliten eller opinionsbildarna kan se att detta händer är en gåta. Det är huvudanledningen till att jag i dag inte längre undviker begrepp som *hjärntvätt* och *förräderi*. Det är hårda ord, men vad ska man säga om dem som förvaltar landet så illa, som anser sig goda och moraliskt högtstående, trots att de lämnar över ett konkursbo till nästa generation?

Om jag nu, som avslutning, återvänder dit där jag började, så måste på något sätt svenskarna på nytt lära sig vad ett samhällsansvar för något. Även om det förmodligen är för sent, så kan det bli mer eller mindre djävligt i det nya Sverige. För att katastrofen ska bli mindre, så måste vi tillbaka till verkligheten, till ett land där politikerna är folkligt förankrade och väljer verkligheten framför ideologin.

Ska vi komma dit, krävs det att vanliga medborgare, som du och jag, förstår att vi har ett nationellt ansvar. Det är det demokratiska Sverige, styrt av majoritetens värderingar och "det normala" som är det goda samhället. Sedan kan antirasister, genusvetare, hbtq-förespråkare och andra av det postmoderna templets månglare tro vad de vill. Långt blev det, mitt första delsvaret. Hoppas du har glädje av det.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/06/24/samhallsansvar/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.